

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vîrstă de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum săngeros către moarte*, *Curtea Marțială* și *Comisarul*.

SVEN HASSEL LICHIDĂȚI PARISUL!

Ediția a VI-a

Traducere de
FLORIN MOLNAR

NEMIRA

face pe propria răspundere și cu riscul vieții. Paza de la Fresnes a fost măcelărită de prizonieri. Femeile suspectate că au avut legături cu ocupanții sunt rase în cap. Lui se smulg veșmintele și li se pictează svastici pe corp. Americanii l-au arestat pe generalul von Choltitz. Întregul oraș urmează să fie iluminat în timpul noptii.
Vive la France!"

Închiserăm radioul și rămaserăm aşa, uitându-ne o vreme unii la alții.

– Știi ce cred eu? zise Porta, în cele din urmă. Bătrânul Choltitz n-a avut destulă dinamită să măture tot locul și acum pun pariu că se chinuiește să-i lămurească cum l-a salvat el de la distrugere.

– N-o să-l credă, zise Barcelona.

– Pe lângă asta, obiectă Micuțul, totul stă scris aici, în ordine și în alte chestii de-astea.

Porta ridică din umeri.

– Aia de sus reușesc întotdeauna să iasă din toate încurcăturile.

– De data asta, nu, zise Barcelona.

– Pui pariu? făcu Porta.

Cuprins

Plutonul 91 nu crucează pe nimeni	5
Ultima oră.....	38
Pe muntele Golgota.....	61
Încartiruirea.....	83
În stilul lui Hemingway	136
O mitralieră pierdută	165
Descoperirea unui depozit american	203
Generalul von Choltitz îl vizitează pe Himmler	241
Ar putea fi salvat Parisul?	263
Camera de gardă de la Hotel Meurice	272
Evadarea din închisoarea de la Fresnes.....	296
În Montmartre cu Haină Roșie	317
Plimbare nocturnă prin Paris	337
Gestapoul capitează.....	361
O noapte la Paris.....	387
Refuz de a îndeplini ordinul.....	410

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HASSEL, SVEN

Lichidați Parisul! / Sven Hassel; trad. din limba engleză: Florin Molnar.

Ed. a 6-a. - București: Nemira Publishing House, 2020

ISBN 978-606-43-0701-9

I. Molnar, Florin (trad.)

821.111

Sven Hassel

LIQUIDATE PARIS: LIKVIDÉR PARIS

© 1967 Sven Hassel / © 2012 Sven Hassel Estate

© Nemira, 1992, 1995, 1997, 2014, 2016, 2020

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Oana IONAȘCU

Tiparul executat de ARTPRINT SRL

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0701-9

Plutonul 91 nu cruță pe nimeni

- Mă întreb dacă poți să ajungi în Anglia înot, spuse Micuțul, ducând mâna la ochi și uitându-se în zare.

- Probabil că da, răspunse Legionarul, cu o voce plăcătoare.

- Dac-ai fi pește, adăugă Bătrânul.

- Și ai avea cu tine brană câtă îți trebuie...

- Oricum, ți-ar lua o groază de timp.

- Hm!

Micuțul își aținti din nou privirea către orizont, încrengându-se și scărpinându-se în creștetul capului.

- Dar a făcut-o careva? spuse el într-un târziu.

- Sigur, dar nu de-aici.

– Unde-ai ajunge dac-ai porni de-aici? insistă Micuțul, care nu ar fi fost el dacă nu s-ar fi ținut cu-ncăpățânare de o idee, când îi cășuna pe ea.

Legionarul ridică din umeri.

– Al naibii să fiu dacă știu... Poate la Dover.

– Atunci, cam cât de departe zici că ar fi? încercă iar Micuțul.

– Mm... treizeci de kilometri. Optzeci de kilometri. Un drum al dracului de greu, în orice caz.

– De ce nu l-am încerca?

Bătrânul zâmbi:

– Pentru că te-ai îneca înainte să ajungi la jumătate.

– Faci pariu?

– De ce nu? Sunt sigur de ceea ce îți spun!

– Desigur, murmură Barcelona, există întotdeauna și un alt punct de vedere. Dacă te-ai rătăci, ceea ce ar fi foarte probabil, fiindcă fiecare particică din mare arată exact la fel ca oricare altă particică din mare, nu ai cum să știi unde-ai ajunge până la urmă. S-ar putea să fi destul de norocos să te trezești pe coasta Irlandei, dar, dacă ai trece pe lângă ea, ar trebui să o ții aşa tot înainte, până în Groenlanda.

– Aș fi în stare să risc, spuse Micuțul. Aș prefera să înnot de acum încolo de-a lungul și de-a latul

oceanului, pentru tot restul vieții, decât să mai lupt în războiul ăsta mizerabil.

Oricât ar părea de absurd, am început efectiv să ne antrenăm pentru asta. În fiecare zi înnotam cu puțin mai departe decât în ziua precedentă, făcând mereu eforturi până când simteam că am ajuns la capătul puterilor, regula fiind ca acela mai slab „să țină pasul“ cu cel mai puternic. În ce mă privește, eu am renunțat la ideea de a ajunge înnot până în Groenlandă în ziua în care eram gata să mă înecl din cauza unui cârcel. Dacă n-ar fi fost Gregor, pentru mine războiul s-ar fi terminat definitiv. Dar vreo doi din grup și-au continuat încă o vreme programul de antrenament. Amândoi s-au întors la miezul nopții, după ultima lor excursie pe apă, complet epuizați, dar declarând plini de entuziasm că au văzut la orizont țărmul Angliei.

– Încă vreo două săptămâni, și cred că vom reuși, își dădu cu părerea Micuțul.

N-au avut însă această șansă. Din anumite motive necunoscute nouă, paza s-a dublat de-a lungul întregii coaste și, înainte ca Micuțul și echipa lui de candidați la traversarea înnot a Canalului Mânecii să fi găsit mijloacele de a trece neobservați, istoria a pus capăt ambiiilor lor prin debarcarea din Normandia. Războiul intervenise din nou.

Minele de aruncător alungă din tine orice sentiment. Cazemata în care ne aflam fusese lovită deja în plin și stătea înclinată asemenea unui bețiv, cu un umăr adânc înfipt în nisip și cu celălalt arătând spre cer. Acoperișul se lăsase în jos de la mijloc.

Părerea mea este că minele sunt și mai diabolice decât bombele. Îți toacă nervii cu și mai multă cruzime. Zgomotul pe care îl fac este infernal și au obiceiul să cadă unde sunt mai puțin așteptate. Când este vorba de o bombă, ai măcar șansa de a-i calcula punctul probabil de impact.

Încă o explozie. Cazemata și-a primit a doua lovitură în plin. De data aceasta, acoperișul s-a prăbușit definitiv. O ploaie de țărână și nisip căzu cu zgomot pe lângă urechile noastre, bucați de beton se făcură țăndări de jur împrejur și toate luminile se stinseră brusc. Aceia dintre noi care au putut au ieșit afară. Maiorul Hinka fu proiectat violent, cu capul înainte, și ateriză cu un zgomot surd pe un morman de dărămături. Se ridică de acolo încet, cu multă grija. Avea sânge pe față, uniforma îi era zdrențuită, iar ciotul brațului drept îi ieșea, în mod grotesc, printr-o ruptură a mânciei. Își pierduse brațul cu doi ani în urmă. Ciotul nu apucase încă să se vindece cum trebuie.

O hoardă de șobolani chițăind se revărsă printre rui- nele cazematei dărămate. Unul, intrând în panică, se repezi la maior, i se agăță de piept, cu botul hidos căscat larg, dând la iveală un sir de dinți ascuțiți și galbeni.

Micuțul azvârli cu dosul palmei animalul, care zbură prin aer și, în clipa în care atinse pământul, fu apucat de camarazii din pluton și sfâșiat în bucătele.

Din larg, artleria marinei trăgea asupra noastră fără oprire, demolând încetul cu încetul zidurile de beton în care ne puseseră speranțele de a ne proteja. Trupele de infanterie recent debarcate înaintau, iar noi le respingeam cum ne pricepeam mai bine, aruncând grenade. Micuțul legăna neglijent în mână o grenadă, în vreme ce ajuta la scoaterea unui supraviețuitor de sub dărămăturile cazematei. Îl priveam înmărmurit: cuiul de siguranță al grenadei era pe jumătate scos, iar el nu dădea niciun semn că ar fi observat. Micuțul însă știa ce face când era vorba de grenade. El și cu mine eram, ca să zic așa, campionii în domeniu. Micuțul le arunca la o distanță de 118 metri, eu la 110. Până la acea dată, nimeni nu fusese în stare să ne depășească performanțele.

Între timp, distractia continua. Dura deja de câteva ceasuri bune și începuse să ne plăcătisească. Era ca și cum ne-am fi aflat în interiorul unei tobe uriașe, în care ar fi bătut un milion de nebuni. După un timp, simțurile și se toceau și percepai totul ca pe un simplu zgomot de fond.

Porta propuse un joc de cărți, dar cine se putea concentra asupra lui? Nervii ne erau încordați la maximum, iar urechile ne pocneau la cea mai mică schimbare în calitatea zgomotului provocat de infernul ce făcea ravagii

de jur împrejurul nostru. Bănuiam însă că aceasta nu era decât o joacă de copii, în comparație cu ceea ce, cu siguranță, avea să urmeze. Mai curând sau mai târziu, vor lansa un atac pe scară largă; un adevărat măcel. Deie Domnul să nu folosească aruncătoare de flăcări. Dacă ar face-o, am fi pierduți. Știam că ei nici nu cruțau și nici nu așteptau cruce. Avuseseră grija să ne informeze că singura noastră posibilitate de a scăpa era să ne predăm, căci intenționau să lupte până când l-ar fi șters de pe fața pământului și pe ultimul dintre noi. Propagandă, firește. Lansam și noi astfel de prostii. Când ar fi sosit momentul, fie că s-ar fi folosit aruncătoarele de flăcări, fie că nu, noi trebuia să luptăm până la ultimul, cu spatele la zid, fără ca vreun gând de a ne preda să ne treacă prin mințile noastre bine instruite.

Bătrânlul stătea în picioare, singur și părăsit, într-un colț, legănându-se ușor dintr-o parte în alta, privindu-și cu o expresie înghețată casca de oțel pe care o ținea cu ambele mâini. Nu știa că-l privesc și pe obrajii lui am văzut două șiroaie curate de lacrimi rostogolindu-se prin stratul de fum și murdărie. Iată, mi-am zis, un om care nu va mai putea îndura prea mult dezgustătoarele imagini și zgomote și mirosuri ale războiului.

Bombardamentul continua. Absolut pe neașteptate, fără niciun semn prevenitor, tavanul noului nostru adăpost se prăbuși. Pentru o clipă, dominară panica și

confuzia. Ca un telegraf bătând în neștiere, în minte mi se întipări gândul: deci asta simți când ești îngropat de viu... deci asta simți când ești îngropat de viu... deci asta... Si apoi, deodată, m-am trezit în picioare, lângă Micuțul, amândoi chinuindu-ne să sprijinim o traversă grea, pentru a preveni o nouă alunecare de pământ. Micuțul nu spunea nimic: stătea neclintit, transpirând și strângând din dinți. Aveam senzația că fiecare oscior din trup mi se frângea sub apăsare. Aproape că-mi doream ca Micuțul să renunțe la această luptă inegală pentru că, pe urmă, și eu, fără să mă fac de râs, să dau drumul părții mele de povară și să mă scufund în pace pentru a-mi da sfârșitul sub dărâmături. Dar Micuțul rămase cu încăpățânare pe poziție și, înainte ca eu să mă fac de rușine, apăru Gregor cu un ciocan și niște proptele. Nu eram îngropați de vii, dar fuseserăm pe aproape.

Un capăt al adăpostului era, evident, expus încă pericolului, aşa că ne îngrămădeam în tacere și treeam, fără un cuvânt, de la unul la altul țigări aprinse și o sticlă de calvados. Singurul zgromot, în afara urletului bătăliei ce se desfășura afară, erau gemetele răniților, care te umpleau de milă. Un băietan de șaptesprezece-opt sprezece ani urla din toate puterile, în agonie, zăcând într-un colț cu ambele picioare zdrobite până la măduvă de greutatea unui tun. L-au scos în grabă și l-au îmbibat cu morfină,

dar eu n-aș fi pariat pe șansele lui. Oricum, sigur era că n-ar mai fi putut vreodată să umble.

Porta se tăra printre picioarele oamenilor, căutându-și pachetul de cărți pe care-l împrăștiase explozia. Legionarul desfășură calm un mic postav verde și începu să joace zaruri cu mâna stângă contra măinii drepte. Noi, ceilalți, stăteam în picioare sau așezăți, înghesuți unul într-altul, într-o atmosferă încordată ca un arc. Atinseserăm acea limită a spaimei și tensiunii care te aduc în pragul nebuniei, când orice remarcă întâmplătoare sau incident neînsemnat îi poate duce pe oameni dincolo de limita rationalului și îi poate transforma în animale sălbaticice care să se sfâșie și să se arunce în luptă unul împotriva celuilalt. A fost o ușurare când a apărut o a doua hoardă de șobolani: ne-a dat un pretext legitim pentru a acționa violent și, probabil, a prevenit un mic dezastru.

Orele treceau; încet, greoi, una după alta, într-o procesiune ordonată, tărându-se înainte, spre o nouă zi sau o nouă noapte. Nu mai eram siguri ce oră era sau de câtă vreme ne aflam acolo. Stăteam și așteptam, pur și simplu. Nu puteam face nimic altceva. Unii dintre noi fumau, alții stăteau de vorbă, alții dormeau. Majoritatea sedeau și priveau. Legionarul își strânsese de mult postavul verde, iar Micuțul își scosese muzicuța și ne cânta, iar și iar, aceleași melodii. Cățiva dintre noi îl ocărau, dar

majoritatea sufeream în tacere. Dacă nu altceva, armata te învăță să ai răbdare.

Afară nu puteai să-ți dai seama dacă era zi sau noapte. Un nor gros de fum plutea ca un giulgiu între cer și pământ. Nu parea posibil ca cineva – sau chiar ceva – să fi supraviețuit crâncenului atac.

La un moment dat, Porta a scos cele patruzeci și nouă de cărți de joc pe care reușise să le salveze și a început să le împartă celor care stăteau în apropierea lui, dar chiar și entuziasmul lui se topit în fața totalei noastre letargii. În primul rând, era aproape imposibil să vezi cărțile fără să aprinzi mereu chibrituri, iar pe de altă parte cui naiba îi mai păsa dacă pierde sau câștigă?

– Nici măcar să trișezi nu-ți mai vine, fir-ar să fie! mormăi Porta, adunând pachetul și amestecând cărțile cu un aer supărat.

Nimeni nu se deranjă să nege. Continuam să ne îndeplinim istovitoarea sarcină de a aștepta.

– Ați putea să mâncați, dracului, în loc să stați pe nerocitele voastre de funduri și să nu faceți nimic!

Porta trecu cu privirea roată peste noi, în întuneric. Nimeni nu mișcă nici măcar un mușchi. Dând din umeri cu indiferență, el își scoase rația de supraviețuire și începu să o halească. Priveam cu ochii goi. Nici măcar maiorul Hinka nu comentă, deși deschiderea rației de supraviețuire, ca să nu mai vorbim de consumarea ei, era interzisă în

mod expres până la, sau fără, ordinul unui comandant. Porta continuă să mestece cu sărg, folosindu-și vârful baionetei drept furculiță. Când își termină răția, bău din apa ce se folosea pentru răcirea mitralierelor. Nimeni nu protestă. Nimănuia nu-i păsa. Cine ar fi vrut să răcească mitralierele când, în orice clipă, era în pericol să fie făcut fărâme de către inamic? Porta, aparent imperturbabil, își încheie masa lustruindu-și unicul dintre rămas cu o bucată de cârpă unsuroasă, folosită la curățirea puștilor. Se așeză apoi pe spate, cu mâinile sub cap și cu un zâmbet de mulțumire pe buze, ca unul care ar fi terminat o masă cu trei feluri de mâncare și o sticlă de vin.

În sfârșit, bombardamentul dădu semne că s-ar potoli. Ne ridicărăm cu grija, luarăm puștile în mâna, împinserăm plăcile protectoare din dreptul ambrazurilor și instalăm mitralierele în poziție. Ar fi fost un adevărat miracol atunci dacă, în iadul lumii de afară, ar mai fi rămas cineva în viață. Peisajul devenise de nerecunoscut de când îl văzusem ultima oară. De jur împrejur, pe o distanță de kilometri, zăceaște impreăştiate dărâmături. Țărușii de oțel și barajele de sârmă ghimpată, supravegheate cu atât drag de Rommel, dispăruseră cu desăvârsire. Majorul Hinka făcu încercări desperate, dar lipsite de succes, de a contacta baza la telefonul de companie. Nu mai exista telefon. Nu mai exista bază. Toate pozițiile pe care le

deținuserăm fuseseră pesemne rase de pe fața pământului de bombardament.

Iar acum, inamicul se revărsa din ambarcațiunile de desant și mișuna cu miile pe plaje. Val după val de figuri îmbrăcate în kaki, cărora nici nu le trecea prin minte că ar putea să mai întâmpine vreo rezistență. La urma urmei, cine ar fi putut supraviețui atacului sălbatic?

Și apoi, deodată, aruncătoarele de 120 mm începură să azvârle o cascadă neîntreruptă de proiectile în mijlocul hoardelor kaki. Pentru o clipă, infanteria ezită, dădu înăpoi, evident șocată de această primire neașteptată. Comandanții lor nu le oferiră niciun răgaz. Dădeau ordine cu glas ridicat, încolo și încolace, și își grăbeau oamenii prin mișcări nerăbdătoare de brațe și smucituri din cap. Mitralierele secerau lanțuri întregi de trăgători, aruncătorul de flăcări al lui Porta își trimitea limbile lui drăcești printre aceștia, înhățându-ici pe unul, dincolo pe altul. Ne ridicărăm din gaura de iad pentru a-i privi cum mor. Era acum rândul nostru să le arătăm ce înseamnă o distrugere în masă. Siluetele în kaki cădeau una peste alta, călcău peste camarazii lor căzuți, se împiedicau și se încurcau în picioare, dar continuau să vină. Am văzut un soldat împiedicându-se de un morman de dărâmături, străpuns în cădere de sârmă ghimpată ascunsă. Țipetele lui erau îngrozitoare chiar și pentru urechile mele surescitate. A